

Naj bau Slovenska zveza v Porabji ali nej? Največ ljudi pravi, ka ja, depa gestejo takši tō, šteri tak mislijo, ka je tau nej potrebno. Dilema. Resna (komoly)? Nej gvišno. Depa dilema je.

Tau, ka sam na Slovenskom kongresuši v Monoštri samo ge čiu od delegatov pa od gostov - na občnem zbori, pri kavi, pri obōdi ali pa na pauti, gda smo na sronjek šli -, so tō dileme. Včasik resne, včasik menje resne. Kritične, menje kritične. Istinske, nej istinske. Dobronamerne, lagvonamerne. Dileme, štere majo pred očmi zaistino velke probleme, pa picajzlaste tō. V meni je tau tak, kak če bi se, povejmo pogačavala Dilem pa Dilema.

Dilem na konci rezignirano pravi, ka je prej tē kongres ranč takši būu, kak pred 40 lejtami, vse je lepau naprej zgučano bilau. Za predsednika pa za člane predsedstva (elnök, elnökségi tagok) je būu samo po en kandidat. Dilema ma proba odgovardjati: vejpa je bilau tajno glasovanje (titkos szavazás), štokoli bi kogakoli leko gor na lišto spiso, pa z nje dojzbriso. Ovak pa je prej vküper prišla "slovenska krema" iz Porabja: škonické, duhovnicke, delavci, podjetniki (vállalkozók), kulturni delavci pa aktivisti, pavri, novinarji, politiki ptt.

Dilem mrnjavi, ka je dosta vse bilau v knjižni rejči povōdano pa napisano, zato so ta bole prausni delegati trifartale nej razmeli. Dilema: vse je bilau raztomačeno po domanje tō, dokumenti pa so bili nadruknivani v madžarščini tō.

Gda sam prihajo na kongres, sam srečo varaškoga župana, pa sam ga po noriji pito, če nema v soboto zrankoma bauškoga dela, kak ka dé na slovenski kongres, mi je reko, ka je tau velki dēn, pa ka je telko najmenje dužen porabskim Slovencom. En delegat pa je z Bologne v Italiji cejlo nauč z autonom vozo, samo naj bi leko pravi cajt prišo. Tak je obečo, ka pride, pa raj cejlo nauč

Porabje

ČASOPIS ZVEZE SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 3. november 1994 • Leto IV, št. 22

KONG(RESNE) DILEME

nej spau. Bila pa je takša slovenska samouprava, par kilometarav od Monoštra, ka nej poslala svojoga delegata.

En cajt je tak vōgledalo, kak če bi v kakši banki bili, nej pa na narodnostnem kongresu. Vse se je siikalo kauli penaz, ka so prej finance (pénzügyek) resno

kelko je mejla, te bi buma nej mogla telko narediti, kelko je naredila. Ranč te nej, če bi vsakši cigeuu njenoga sedeža (székely) iz čiste slovenske narodnostne identitete būu, nej pa iz ulince. Po drugom tali pa ti norci leko daš milijone, pa ti mijeniks-tijeniks tā zbučče.

ule mejla? Ali pa so delali svoje delo po svoji mauči? Leko, ka je tak tau bole važno (fontosabb), ka se njeni sodelavci v Porabji več gibajo, kak pa v dalečnoj Budimpešti. Pa naj dobre zveze majo z matično domovino Slovenijo, ka so s tam živečimi lidami sausadge pa bratke. Če bi

probali gdasvejta pet ljudi vküp spraviti, šteri na deset talov vlečejo? Da ne govorimo od ideološke, vōrske, partijske, vendske in druge razceplenosti! Prava dilema. Ranč tak: kak koordinirati ekonomske potrebščine pa slovensko kulturo. Je normalno, če en mladi v Varaši v nemški Opelovi fabriki dobi delo, ka se te nemški vči? Normalno. Ka pa tisto, če se nemški pa slovenski tō navči? Je poredi, ka škemo več gospodarskoga sodelovanja s Slovenijo ka bi bilau več motivacije za včenjē slovenskoga maternoga gezika -, po drugom tali smo pa prauti železnici pa mednarodnomi prehodi pri Gorenjom Siniki? Resna dilema.

Ge se ne morem kam djati od čudivanja, gda včasik pomislim na kakše samotarje (remete) v strašno viskaj planinaj, gde nega penaz, nej železnic, nej avtonov, nej računalnikov, nej lejpi gvantov liki geste premišlavanje, moli-tev, čisti luft, strašanjnske pokrajine...

Pa srečnost.

Če de Slovenska zveza rejsan menje penaz mejla, kak do tegamau, bi se vrej-dno bilau ger-ger zmisli-ti na budistične duhovnike na Himalaji tō...

delo. (Tau je ovak istina.) Depa pri vsikšom deli more biti prioritetni red. Na narodnostnem kongresi bi mogla biti prva: narodnostna zavest in identiteta, šolstvo, kultura. Pa samo dugo, dugo za tem, kelko je Zveza zapravila, povejmo za pacin, čistila, telefon, avtone. Prioriteta, kak pravim. Penaze je rejsan trbej meti. S ken več, s tem baukše. Vsi vejmo, ka če bi Slovenska zveza nej telko penaz mejla v štiraj lejtaj,

Dilem se pūsti, ka prej je malo porabski Slovencov povōdalo svoje na občnem zbori, pa dosta gostov. Njegova tivarišica reče: vejpa mikrofon niko ma nej būu zabranjeni, nej delegatom, nej gostom. Drugoma pa se je ranč tau vidlo, ka smo porabski Slovenci že dosta bole kritični, kak gnauk svejta, gda nam je prej vse dobro bilau. Leko, ka je zdaj Zveza tō takša krautka, ka je z njimi Ministrstvo tak malo neva-

se nej dobro razmeli, bi te občina Murska Sobota rej-san prejkdala svoje naj-veško odlikovanje Zvezi? Kak tau, ka naši prijateli v Murski Soboti tak na velko majo solidarnost Porabcev, ki so go pokazali, gda je bojna bila? Leko, ka solidarnost včasik več pomeni, kak küp denarja?

Dilem jim vauči meče, ka prej drugo ne delajo, samo na prireditve (rendezvények) odijo. Ka pa organiziranje nej delo? Ste že

Po obisku madžarske parlamentarne delegacije v Sloveniji

SO PREKMURSKI MADŽARI RES OGROŽENI?

Predsednik madžarskega parlamenta Zoltán Gál je kar nekajkrat ponovil, da si je za prvo uradno potovanje v tujino izbral Slovenijo zato, ker državi zelo dobro sodelujeta na doma in tujih področjih. Hkrati je izrekel prepričanje, da bodo imeli odlični politični stiki med Slovenijo in Madžarsko tudi ugodne posledice za zaostajajoče gospodarsko sodelovanje med državama. Mimogrede, h krepitvi gospodarskih stikov naj bi prispeval tudi Madžarski nacionalni sejem, ki so ga minuli četrtek (27. oktobra) odprli v Ljubljani.

Tridnevni obisk v Sloveniji so madžarski parlamentarci začeli s pogovorom z vodstvom prekmurskih Madžarov v Lendavi. Besede Rozse Kercsmár in tudi nekaterih drugih, so izzvenele kot "tožba" manjšine, ki se (kar naenkrat) počuti zatirano. Našteti so bili nekaj primerov za to oceno, med drugim zlasti odločitev slovenskega

državnega zbora, da niti v Lendavski niti v soboški občini po decembrskih volitvah v lokalne politične enote, ne bo nobene dvojezične občine v obliki, ki so jo predlagali, denimo na Hodošu ali v Prosenjakovcih in tudi v Dobrovniku.

Temu dejstvu ni mogoče oporekati, kajti v obmejnih in dvojezičnih krajih so se dogovorili drugače, kakor je zdaj predvideno, zato tudi napovedujejo bojkot volitev, ki bodo v Sloveniji 4. decembra. Čeprav tega v Lendavi ni nihče povedal, kaže opomniti, da bi lahko poslanka madžarske narodnosti prvič (in upravičeno) uporabila pravico veta in s tem preprečila sprejete sporne zakone. Kajti ravno v tej ustavni možnosti je vsebinski pomen zagotovljenega zastopstva madžarske in italijanske manjšine v slovenskem državnem zboru. Če tega ne bi zapisali v ustavo (64. člen), bi bila narodnostna poslanca res (politični) okras v parlamentu.

Enake pravice bodo imeli tudi v bodočih občinah, v primerih, ko bodo obravnavali za manjšine pomembna vprašanja.

Zanimiv je bil odziv madžarskih poslancev, in sicer sosednjega iz Zalaegerszega in oddaljenega iz županije Somogy. Oba sta poudarila, da imata informacije, ki govorijo o veliki skrbi Slovenije za manjšine. Poslanec iz Zalske županije je tudi poudaril, da prekmurski Madžari že desetletja odlično sodelujejo s to mejno županijo.

Madžarsko delegacijo sta v Ljubljani sprejela tudi predsednika vlade in države dr. Janez Drnovšek in Milan Kučan, najdalj pa se je pogovarjala s svojim prvim gostiteljem, predsednikom državnega zbora Jožefom Školčem.

V Ljubljani so načeli pet vsebinskih sklopov, in sicer lokalno samoupravo in volitve v občinske svete, zavzeli so se za sprostitev režima na meji in za odpiranje novih mejnih pre-

hodov na osnovi meddržavnega sporazuma, za gospodarsko področje so menili, da zaostaja za možnostmi; govorili so tudi o krizi in vojni na tleh bivše Jugoslavije in se pogovarjali o sodelovanju med parlamentoma.

Predsednik madžarskega parlamenta je poudaril tri stalnice zunanje politike: približevanje evropskim povezavam, posebej še Evropski uniji; sodelovanje s sosedi in skrb za manjšine ob meji. Na gospodarskem področju je vrstni red naslednji: krepitev vseh oblik sodelovanja, izgradnja železnice, avtocestna povezava iz Kopra prek Ljubljane, Murske Sobote, Lendave do Budimpešte in naprej v Kijev in ureditev razmer na mejnem prehodu Dolga vas-Rédcics.

Zoltán Gál je napovedal tudi skorajšnjo ratifikacijo sporazuma o svobodni trgovini med Slovenijo in Madžarsko, na posebno vprašanje dopisnika ene-

ga izmed hrvaških dnevnikov, ali je res, da je madžarska manjšina v Sloveniji ogrožena, pa je dejal, da ima Slovenija zakonske pravice manjšin urejene na evropski ravni in so lahko za vzor mnogim državam. Za probleme okoli novih občin je menil, da bo to Slovenija znala urediti, zaskrbljujoč pa je gospodarski položaj ob meji.

Prvi obisk v Sloveniji je madžarska parlamentarna delegacija sklenila s pogovori v Kopru in Piranu.

Na pogovorih sta obe strani poudarili, kako pomembna je tudi skrb za porabske Slovence. Tako naj bi v madžarskem parlamentu prav kmalu izvolili varuha manjšinskih pravic, ali kakor je poudaril Zoltán Gál: "Narodnosti sta povezovalni člen med državama."

eR

Sodelovanje med soboško in sombotelsko knjižnico

VSEBINA, KI SE POTRJUJE V ŽIVLJENJU

Pod naslovom Sodelovanje ob meji je bil minuli petek v Murski Soboti prvi slovensko - madžarski knjižničarski dan. Pripravili sta ga Pokrajinska in študijska knjižnica in Županijska knjižnica Berzsényi Dániel, na njem pa so obravnavali različne vidike sodelovanja ob meji, s poudarkom na knjižničarstvu oziroma sodelovanju knjižnic v približno zadnjih tridesetih letih.

Naštetimo nekaj tem, o katerih so govorili slovenski in madžarski referenti: Sodelovanje med knjižnicami Železne županije in Prekmurja (1963-1994); Knjižnice v Porabju - začetek sodelovanja; Sosedstvo s Porabjem; Naro-

dnostno solstvo v Porabju, položaj slovenskega jezika kot materinščine; Trideset let uspešnega sodelovanja Pomurske založbe in založbe Európa Könyvkiadó; Gospodarsko sodelovanje med Slovenijo in Madžarsko (s poudarkom na obmejnem gospodarskem sodelovanju med Pomurjem in Železno ter Zalsko županijo); Sodelovanje med Mursko Soboto in Sombotelom na likovno-galerijskem področju in še kaj.

Pomen sodelovanja knjižnic se izpričuje na več načinov, med katerimi velja na prvem mestu omeniti izmenjavo knjig, pa tudi skupne razstave, strokovno izpopolnjevanje

zaposlenih v knjižnicah in druge oblike sodelovanja. Iz Slovenije je bilo v zadnjih dvajsetih letih posredovano na Madžarsko, zlasti v porabske knjižnice, 7581 knjižnih naslovov, v Prekmurje, pretežno za dvojezične knjižnice, pa so poslali 8817 knjižnih naslovov. Poleg tega pa knjižnici druga drugi pošiljata tudi različne publikacije, video in audio kasete in druge materiale. O vseh teh razsežnostih sodelovanja so govorili na srečanju v Soboti, spomladi pa bo podobno v Sombotelu, ko naj bi izšel tudi zbornik s predavanji.

eR

MEDETNIČNI ODNOSI - PRVE ANALIZE

V Lendavi so pred dnevi predstavili raziskavo Medetnični odnosi in narodna identiteta v mestu Lendava. Podobna raziskava je potekala tudi v Monostru, toda o njej tokrat niso podrobneje govorili. Sodelavci ljubljanskega Inštituta za narodnostna vprašanja so svoje prve analize objavili v 28. številki revije Razprave in gradiva. Dr. Albina Nečak-Luk je ob tem predstavila še nekaj primerjalnih podatkov. Po anketiranju, ki so ga v Lendavi opravili leta 1991 (vzorec 700 oseb) so letos poslali še pisne vprašalnike, na katere je odgovorilo približno polovica anketiranih. Ugotovili so, da se pri nekaterih vprašanih odgovori nekoliko razlikujejo.

Dr. Renata Mejak je spregovorila o čezmejnih stikih prebivalcev Lendave z Madžarsko. Po demokratičnih spremembah je tudi individualnih obiskov več, prevladujejo pa predvsem nakupovanja, manj pa je obiskov pri sorodnikih, prijateljih in znanih oziroma obiskov kulturnih prireditelj.

Poleg strokovnjakov Inštituta za narodnostna vprašanja iz Ljubljane se je v Lendavi in njeni okolici mudila tudi raziskovalna skupina Državne knjižnice za tuje jezike iz Budimpešte. Kot je povedala Ildikó Szabó, so leta 1992 s skupinskimi in posamičnimi intervjuji skušali ugotoviti, kakšen je položaj dvojezičnosti oziroma rabe jezika med prekmurskimi Madžari. Opozorila je na vlogo intelektualcev pri dvigu nacionalne zavesti in ohranjanju maternega jezika.

se

TRIDESETLETNA VOJNA (1618-1648)

V začetku 17. stoletja so se voditelji evropskih držav držali naslednjih načel: pomagati svojim sovornikom, širiti svojo veroizpoved čez deželne meje in za to dajati denar in vojsko:

"Vu tom czajti bude vöpovedano od notri jemánye szoldákov, tak da vu Országi vszáke féle szoldáki morejo biti i vszáki do szvoje právo imé vodili. Lúszto de té bojnikie vszákov potrebcsinov vö drzsáti moglo. Znás, o kráo, da sze tou sze szpuni i prisesztni národ to za isztino dozsvé!"

Uporaba zgoraj omejenih načel je sprožilo tridesetletno vojno, ki se je začela z vstajo na Češkem. Dolgoletno vojno so spremljale slabe letine, naravne in družbene katastrofe:

"Vu tom czajti dosztá lagoje let, doszta vötrov, grmence i doszta toccsé i doszta sznegá i

velke sztrasne povodné vu országi bude. Potom veliki Kvár naprávi. To sze Boug na lúsztovo posle, gda de réd nyihovi grehof veliki ino sze dönok ne pobogsajo. Potom nazstáne edna velika Drágocsina i szíromáki dosztá nevol dozsvéjo, tak vszigidar hüse i lagovese bude. Táksa nevola vu Országi nesztóji, eske velike bojne do vszigidar vecs fküper prijimále, tak da nisterni páver szvojega szlednyegá sziná more vu tou bojno poszlati. Mesterszki szvoje mestrijo povrzsejo, orszájé vzemejo ino do proti neprijáteli slij, naj nepreijátela vu ország ne pisztijo. Oni do na tou zviseni ino do stimali do sze. Oni nepriátela obládali, eske med nyimi velika zmesáncza bude."

Sibila ima za družbene in moralne katastro-

fe tudi spremembe v modi:

"Nad gvántom nisteri nede znou, kak bi sze od gizdoszti i od velikoszti obleko, kak bi vö sou. Zsenszke do szvoje telo na pou nágo nagládanye noszile, naj sze moskom dopádnejo in povidijo. Vu gvánti tak bodejo, da goszpoda od szluga, szluga od goszpoda nede rázno pozno. Nisterin szkoron nede jészti méo, ino de dönok mogo tou noroj modé oblécseni biti. Zsenszke do eske vu moskom gvanti hodile ino do szí vleszé fkraj rézale, tak da do fcsászi krátke fcsászi csüdne szkrscene noszile. Ka dnesz naszjá denejo, vötro tálcúszjó. Zátó dönok lagoji bodejo. Tou nej szamo pri zsenszkej, nego pri moskaj túdi bude."

Marija Kozar

OB DNEVU MRTVIH

... Zrl sem v strašne teme tvojih brezén: in ker bil pogled je moj zastrt od bridkosti, nisem vedel, Smrt, da si najskrivnostnejša Ljubezen.

(Alojz Gradnik)

Ko se poslavlja razkošje jeseni in čez obzorja zavejejo hladni vetrovi, ko so noči daljše od dnevov in sončni žarki zgublajo svojo moč, odhitimo tja: med bele kamne in križe, spokojne gomile, v zavetje večne tišine... V daljavi se zamolklo oglašajo zvonovi, vonj kadila nam sporoča: Memento mori... In plameni milijonov sveč so simboli Življenja, tistega velikega in čudovitega, Življenja, ki nam ga je dal Sin Človekov...

Je čas smrti, ki se nam včasih zdi kot dokončnost in nepremostljivost; odprti grob in v njem nekdo, ki nam je pomenil veliko ali vse - konec bitvanja, ločitev, žalost, obup; in je trenutek, ko nam iskrena vera v Božjo Ljubezen prinese iskro upanja: naš Veliki Bog nas ni ustvaril za smrt, ampak za življenje! Življenje v njem in z njim, v večni in nepremagljivi Ljubezni... In če verujemo v večno življenje, je smrt za nas le ena od poti vanj,

ne pa dokončnost... Bog je Ljubezen; verujemo v Ljubezen, ki je močnejša od smrti, in je ni možno izraziti s človeškimi besedami... Le valovanje svetlosti so...

1. november, dan vseh svetih, dan spomina na mrtve, dan opomina na vse živim; obiščemo grobove, ki nas nemo opominjajo: dolgost življenja našega je kratka... Trenutek zavedanja je boleč... in prižgemo sveče; sveče so toplota, so luč, so svetloba, so simbol življenja. Za vse verujoče je smrt le mejnik, le postaja, začasna ločitev, preobrazba na poti k najskrivnostnejši Ljubezni; a bridkost nam zameglji videnje te Božje resnice...

Je čas Življenja, ki nas vsem svojem razkošju čaka na koncu zemeljske poti; dosegli ga bomo, če bomo verovali, upali in ljubili. Sklenimo roke v molitev za to Življenje...

VALERIJA PERGER

NAŠE PESMI (86)

KOMI SE DREMA

Komi se drema, naj ide spat,
meni se ne drema, jaz ne bom šeu,
šadiradirom, šadiradirom,
meni se ne drema, jaz ne bom šeu.

Jaz bom ga čakala, varjala,
svojega dragoga ljubila,
šadiradirom, šadiradirom,
svojega dragoga ljubi, ljubila.

Če ga ne bude, da de pa nauči,
jaz bom ga čakala cejlo dugo nauč,
šadiradirom, šadiradirom,
jaz bom ga čakala cejlo dugo nauč.

Če ga ne bude, da de bejli den,
jaz bom se jaukala cejli dugi den,
šadiradirom, šadiradirom,
jaz bom se jaukala cejli dugi den.

(Gorenji Sinik)
-mkm-

OD SLOVENIJE...

PREMIER ZDAJ TUDI ZUNANJI MINISTER

Premier dr. Janez Drnovšek je parlament in kršćanske demokrate uradno obvestil, da s kandidaturo dr. Andreja Umka za Peterletovega naslednika ni zadovoljen, ker želi strokovno bolj usposobljenega zunanjega ministra, ki bi ga utegnil izbrati med strokovnjaki, ne pa med strankarskimi ljudmi.

Do imenovanja novega zunanjega ministra bo njegove posle opravljal kar premier dr. Janez Drnovšek.

DRNOVŠKOV SESTANEK Z AMBASADORJI

Predsednik slovenske vlade se je sestel z ambasadorji držav članic Evropske zveze s sedežem v Ljubljani, odpravnikom poslov Evropske komisije in ameriškim ambasadorjem. V razgovoru je podrobneje predstavil slovenska stališča do reševanja bilateralnih vprašanj s sosednjo Italijo ter do odobritve mandata Slovenije za pridruženost članstvo Evropski zvezi.

KONGRES SKD-JA

V Ljubljani je potekal 3. kongres Slovenskih kršćanskih demokratov (SKD). Zaradi nesklepčnosti so ga ob koncu morali prekiniti, še prej pa so Lojzeta Peterleta potrdili za predsednika stranke. Za podpredsednika pa sta bila izvoljena Janko Deželak in Peter Vencelj.

NOVA ŠOLSKA ZAKONODAJA

Ministrstvo za šolstvo in šport je spregovorilo o pripravi nove šolske zakonodaje. Ta naj bi bila ena najbolj liberalnih v Evropi. Veliko je novosti. Tako naj bi na področju osnovnega šolstva dobili devetletni program, ki, po vzoru skandinavskih držav, uvaja sistem triad.

MOJI SPOMINI

USODA TRETJE SESTRE

Po telko žalosti pa žmečave je gospaud Baug dopústo meni doživeti veliko veselje. Za 21 lejt je moja 3. sestra domau prišla z Nenškoga na gledanje. Mive sva se srečale v sombotelski špitalaj. Gda sva zaglednile edna drugo, sva od veseli skunz ranč nej vidle. Tau je bilau mojo prvo srečanje s tau sestrov, zatok ka gda je ona odišla na Nenško (1939. leta), te sam dja samo eno leto stara bila. Dja sam njau samo s kejpa (s slike) poznala. Mive dvej sva trno podobnive (hasonlítunk). Dvej vóri je tam bila pri meni v porodnišnici. Tau je mena takšno veseldje bilau, ka samo tisti vej, steri je tau doživó.

Tri tjedne po tistom sam dja tó leko domau išla s svojim detetom. Do leto dni sam trno mogla skrb meti na njau. Gda je 13 mejscov bila stara, je prišla tanazaj v špitala. Tri tjedna je tam bila, dapa je vred prišla. V špitalaj so nam goraspisali injekciona za krv. Na Dolenjom Seniki je bijo eden stari doktor. On se je nej sto z nama spravlati. Vsigdar je pravo, ka je tau dejte nej za žitek, ka ma leukemijo. Dja sam vzela dejte, sam na cug vsela pa sam šla na hematologijo. Tam so nama krv zvižgalivali, pa vala Baugi, nika takšoga so nej najšli.

Na Nenško na marof

Moja tretja sestra je po tistem deset lejt po vrsti vsikšo leto domau prišla. Z njenoga prpovejdanja sam spoznala njeni žitek.

Prva kak je 1939. leta odišla na Nenško delat, je doma mejla ednoga fanta. Srmak je zgubo svojo mater, gda je tri tjedna star bijo. Babica pa dejdek sta ga gorazranila. Sestri so oča nej dopistili, ka bi se ženila, ka mi smo eštje trdjé mlajši doma bili. Očo so drudji tó ratali, aj ne dopistijo, ka prej kama de se pa ženila? Na kokošečo sedalo?

Njiva sta se zato ljubila pa poskrivoma srečala. Moja krtstna botra je nikoga nej mejla, ka je njeni sin tó v Merki

bijo. Ona je pravla, če sin z Merke ne pride domau, te verstvo dá na mojo sestro spisati. Dapa vse se je ovak zgodilo. Botra so sestré fanta k sebi vzeli. So že starejši bili pa njim je pomauč trbelo.

Oča so pa sestri tak pravli: "Ti š pa na Nenško išla za tolmača, ka vejš nenško rejč." Ranč so na mazejav nika delali, gda so oča za njimi prišli pa so njej pravli: "Poj domau, ka zranja trbej na Nenško titi." Sestra si je mislila, vejpa fanta dun zbaugom povejm, prvi liki odidem. Tau je bilau majuša. Prauto večeri ma je zbaugom davala. Eštje ranč nej domau prišla, je očej nakak že vóovado, ka je ona s pojbm guncála, steroga so ji oča branili. Oča so go tak zavúje vdarili, ka na tisto vújo zdaj itak ne čúje.

Na drudji den so tisti, steri so šli na Nenško delat, pejški šli v Varaš na panauf. Sestra je trno žalostna bila. Mislila si je, ka bi baukše bilau mrejtí. Gda sta z očov na cug čakala, je eden mladenec vcuj k njej staupo pa pravo: "Vas pa mora fejst sroč boleti, ka mate tak žalostne oči." Išo je, pa je njej eden velki púšeu rauž nabro. V svojom žitki ga je nigdar več nej vidla. Gda je cug vó s panaufa pelo, ona je omedlejšla. Najbole go je tau bolelo, ka je njeni lúbi ranč nej prišo, ka bi njej zbaugom pravó.

Na Nenškon je prišla na eden velki marof, gde je delalo vsikšefelev lústvo. Bili so tam Polacke, Romejnerge, Čehi pa Talanji. Ona je znala nenški, zatok je tolmač gratala pa je baukšo plačo mejla kak tisti, steri so po njivaj delali. Z lúbinom sta si pisala. Ona je tak računala, ka gda leto dolaptečé, de ona domau išla. Dapa njeno vúpanje se je nej spunilo. Septembra je dobila pismo od svojoga fanta, ka njemi eno bogato dejklo spravljajo pa ka sam ne vej, ka bi delo.

Tistoga ipa so se največfart starištje zguncáli, s čim do se mladi ženili. Tau je nikoga nej brigalo, ka bau iz tistoga žitka.

Oča so v svojom pismi tó

tak pisali sestri, aj ne ojdi domau, aj ostane tam, gde je. Sestra je v tistom lúckom rosagi tak sama bila kak ftič. Nikoga je nej mejla, koma bi se potaužila.

Dja mo tebi druga mati

Vertinja na marofi je ohromela (béna volt). Sestra go je dostafart opravljala. Ona go je prosila, aj ji povej, ka je z njauv zadnje cajte, ka je tak žalostna. Njej se je te potaužila, kakšen nesrečen žitek ona ma. Pa te ji je vertinja tak pravla: "Pa ti si eštje tak mlada, samo 18 lejt si stara, cejlo življenje je eštje pred tebov. Pozabi vse, ka je doma ostalo, vó s srca zbríši svojoga fanta. Naj on žive svoj žitek, pa ti tó začni svojoga. Dja tebi dam kvarter pa plačo, ka si ti dobra zamé. Dja mo tebi druga mati."

Pa tak se je zgodilo. Na Nenškon je ostala, spoznala se je z ednim pojbm, steri je tam na marofi delo. Bijo je doma s Talanjskoga. Vkup sta živel pa sta se stejla oženiti. Dapa oktobra 1939 leta je vóvdarila bojna. Nikak sta si nej mogla od daumi spraviti krtstne liste pa tiste papire, ka trbej za državljanstvo (állampolgárság). Za tauga volo sta se nej mogla zdati. Dva deteta sta mejla, sina pa (h)čer.

"Držina" je živel na marofi vcejlak do 1945. leta, gda so prišli Rusi. Dapa kak pravijo, vrag nigdar ne spi. Nakak je njega gorazglaslo pri Rusaj, da se on ilegalno drži na Nenškon. Eden den sta prišla dva Rusa, sta ga zvezala pa odgnala. Sestra je tam ostala z dvómi mlajši, vekši je pet lejt star bijo, menkša pa tri.

Tau je bilau že po konci bojne, gda so nenški rosag na dva tala razdelili. Sestra je v takšno letargijo spadnila, ka si je stejla z mlajši vred žitek vzeti. Eden večer je išla z mlajši do edne reke (folyó), ka skonča vse trpljenje. Dapa Baug je nej pústo, ka bi se trdje žitki končali. Mejlí so ednoga pisa, nenškoga ovčarja (német juhász). Tisti jo je za gvant nazaj vlejko, aj ne

skauči v vodau.

Živa je ostala pa je ranila mlajše. Od mlajšov očé je nikši glas nej čúla. Za štiri lejta se je oženila. S tistoga zakona se je narodila edna deklíčna. Dapa sreča je pa nej dugo držala, samo šest lejt. Mauž je eštje v bojni nikšo falingo daubo pri plúčaj, pa gda je betezhen grato, te je že vse zaman bilau. Sestra je bila 34 lejt stara, gda je divica (vdova) ostala s trejmi mlajši. Po tistom je vertinja na marofi tó mrla. Sestra se je v varaš znosila pa je išla v fabriko delat. Šivala je.

Po 46 lejtaj

Lejte so šle, mlajši so zrasli, ona se je spoznala z ednim moškím. Mislila si je: "Mlajši odidejo od dauma, kak vtíči z gnejzda. Samo 38 lejt sam stara, pa pá sama ostanem. Svoj žitek si vtjúp zvezem z njim, ka na stare dni nemo sama."

Človek je v bojni tó ranjeni bijo, 17-fart so ma nogau skauz strlíli. Mlajši so ga sprejeli (elfogadták), so ga za očo zvali. 25 lejt so vtjúper živeli. Med tem cajtom sta se sin pa starejša (h)či oženila pa kraj od daumi znosila. Mlajša (h)či je doma ostala pa zeta k izi prpelala. Lejpe vólke rame so si tjúpili, gde sta živelí bejdvej držini. Tistoga ipa je sestra vsigdar šegau mejla prajti: "Zdaj je mojo življenje na pravom pauti, zdaj mam svoj pravi daum." Dapa na etom svejti je nikanej vekivečno. Smrt je žalost prinesla. Mauž je infarkt daubo. Sestra je pá sama ostala.

Po l. 1989, gda so dvej Nenčiji združili, je starejša (h)či išla na Talanjsko pa je iskala svojo očo, steroga so Rusi 45. leta odgnali. Za pau leta ga je najšla v ednom samostani (kolostor), gde je delal kak vrtnar (kertész). Bijo je (v)dovec. (H)či ga je 1991. leta na sveti den (za božič) pripelala na Nenško k materi. Po 46 lejta je pá cejla držina vtjúper. Ali je nej tau vólka čúda?

-ES-

KA JE VEČ VREJDNO?

Bila sam pri mladoj držini Vajda v Sakalauvcaj. V tej držini živijo žena Mari, mauž Laci pa trdje mlajši. Najgeri sam bila, kak živijo pa kak premišljujejo.

Gda sta se oženila pa kak sta začnili svoj žitek?

"Müva sva se oženila 22. oktobra 1983. Ranč zdaj smo meli 11. obletnico poroke (házassági évforduló). Mi smo se vsigdar tü držali, smo z maužovo babov živali. Oni so bili 70 lejt stari. Te

Letos je po cejlom svejti leto držine. Po radiona, televiziona pa po cajtinaj leko dosta čüjemo, vidimo pa štemo o taum. Po porabski vasnicaj so inda svejta držine mejle dosta mlajšov, po 10 ali šče več. Dostakrat niti krüja nejso meli, so se pa poštüvali. Gnesden držine v Porabji majo edno dejte ali dva, rejdkja je držina, gde majo tri ali več mlajšov. Nisterne družine kumaj živijo, druge pa živijo samo za tau, ka bi mele vse več pejnaze, autone... Leko se pitamo, ka je več vrejdno. Meti vse, brez mlajšov ali živati bola skromno v velki držini, v lübezni.

zozidali eno künjo, tam küjejo mlajšom, starim, tam sam bila vodja za oskrbo hrane (élelmézésvezeti)."

ne vidi."

Kak tau, ka sta se viva podala za tau, da ta več mlajšov mela? Tau je gnesden rejdko.

"Rejdko je, ka držine majo tri mlajše. Prvin sva dve deklüčni mela, te je pa ešče prišo te mali pojep. Te nam je nejvseedno bilau, dapa zdaj smo vsi radi, ka sina tö mamó."

Ka pa materni dzejik, kak gučita doma, kak z mlajši gučite?

"Doma gučimo vogrstji pa slovenski tö, kak pride. Gda naša mati

Kak gnesden živita, vejmo, da rosagi težko dé, dosta lüdi nejma dela, eni kumaj živijo?

"Zatok se da živati, pa slüž tö dje. Dja tö tak pravim, kak moja žena, dja se tö član samouprave (képviselő) v vesi, dosta lüstvo nešča delati. 90. leta ali ešče prvin, te je dosta trbelo delati, te so eni nej steli. Zdjai bi pa delali, zdjai pa nejmajo dela. Nam tö neda tak dobro kak drüddji mislijo, auto tö nejmamo, dja tö od zarranka do večera delam, žena je z mlajši doma. Vejpa nam tö žmetno dé. Lüstvo je tak dje, kak vsikši na drugoga kaže, ali samoga sebé

žarskem. Ka misliš ti o taum? Kašno mnenje (vélemény) imaš o Zvezi?

"Dja leko povejm, mena se je vidlo, samo malo dugo je trpalo. Vsikši je pravo, kalagvo dé po vasnicaj, vsikšoma bi samo pejnaze trbelo. Cejloma rosaga lagvo dé, pa te vsikši samo prosil! Te naše vasnice bi morale bola vtjüper držati, kak je prvin bilau."

Ka misliš, lüstvo po vasnicaj čüti, ka je v Varaša Zveza Slovencev?

"Dja mislim, ka se tau čüti, v eni vasnicaj bola v drugi menja. Eni lüdje so bola prpravleni pomagati, sodelovati (együttműködni) kak drudji. Tü v našoj vesi je lüstvo inda svejta bola vtjüper držalo. Meli smo plesno skupino, tü pa tam gledališke predstave (szindarab). Naša

... DO MADŽARSKE

800 POBUD

János Wolfart, predsednik Urada za narodne in etnične manjšine, je seznanil manjšinsko komisijo madžarske skupščine, da bodo neposredne manjšinske volitve v približno 800 naseljih. Urad je po prvih podatkih računal na približno 500 pobud. Z rezultatom so torej več kot zadovoljni, kljub temu da živijo pripadniki manjšin v več kot 1600 naseljih.

REFERENDUM O EXPU

Nova socialliberalna vlada se je na enem izmed svojih prvih zasedanj odločila, da svetovne razstave EXPO '96 ne bo priedila. S tem predlogom je naletela na precejšnje nasprotovanje opozicijskih strank v skupščini. Opozicijski časopis Magyar Fórum je začel zbirati podpise in zahteval, naj se razpiše referendum. Zbralo se je 120 tisoč podpisov, za razpis referendumov jih je potrebno 100 tisoč. Povsej verjetnosti bodo referendum, ki bo stal približno milijardo forintov, razpisali za februar. Árpád Göncz, predsednik države, je izjavil, da ga niti malo ne veseli ta korak, toda zakonskih predpisov se je treba držati. Naj odloča modrost državljanov, je rekel predsednik.

PREDSTAVITEV ZBORNİKA

V kulturnem domu na Gornjem Seniku bodo 5. novembra ob 16. uri predstavili zbornik Košič in njegov čas. Prieditelj je Košičev sklad, ki je založnik zbornika. V publikaciji so objavljeni referati s simpozija z enakim naslovom, ki je potekal 23. oktobra 1993 v Števanovcih.

Gornji Senik-Martinje

Mejni prehod Gornji Senik-Martinje bo odprt v zimskem času (od 1. novembra) od 8. do 18. ure.

smo ešče v starom rami živali 2-3 lejta, po tistom smo začnili nauvi ram zidati. Te je tö nej dobro šlau, ka bi tak nagnauk naredli ram. Ešče tisto leto smo dolavtrnili stari ram, pa smo nauvoga zozidali. Nej je léko bilau, če si tanazaj zmislím, ali zdjai je že baukša, ka je gotovo."

Gdej pa ka delata?

"Moj mauž je šofer, dela pri Gozdnom gospodarstvu (Erdészet). Dja sam zdjai doma z malim sinom na porodniškem dopusti (szülési szabadság). On je 1 leto star, leko ka ešče doma ostanem, 1 leto gvüšno, ali ešče več. Tü v Sakalauvca so gora

pride pa oča ali njena mati, te samo slovenstji gučimo. Mlajši se v Varaša v šauli včijo slovenstji."

Ti si bijo v soboto na Občnem zboru (közgyűlés) Zveze Slovencev na Mad-

mladina se več ne briga telko za našo kulturo, kak smo se inda svejta mi. Zveza leko pomaga tistim, šteri tau pomauš ščejo meti, pa ščejo z njauv sodelovati.

Katarina M. Hirnök

KA VI MISLITE OD TOGA?

ANTONIO ŠKABARON

Zveza Slovencev na Madžarskem je 22. oktobra 1994. mejla občni zbor (közgyűlés). Od koj je tam guč bio, navekša je napisano bilau v novinaj Porabje pa vsakši je leko prešto. Delegati pa gostje so na djilejši tü ocenili tiste 4 lejta, odgda Zveza dela tuj v Varaša. Kak poročilo (beszámoló) tak delegati so cenili negativno tau, da se mamo bojati za naš materni jezik. Tau je pa zatok, ka naši mlajši v Porabji več doma s starišami ne gučijo slovenski. Po šolaj je tü vsakšo leto menja tisti, steri se slovenski gezik včijo. Brez gezika pa eden narod ne more gorostati.

V naših vasnicaj pa v Varaša sam edno par ludi spitavala od toga. Pitala sam je, kak oni vidijo, zakoj smo mi do tejamau prišli? Pitala sam je, ka oni mislijo, za 20-30 lejt v Porabji do eške gučali slovenski?

Pitala sam je, koga držijo za krivoga, ka je tau do tejamau prišlo? Te tri pitanje sam pa eške z ednim hejcom bola skrajek prnesla, šteri hejc etak guči:

"Gnauk - tau je že trnok davnik bilau - je iz Porabja eden mladi pojep takšo srečo emo, ka je prišo v Pešt delat. Doma je njau dva stariva stariša, stera sta doma gazdijo pelala. Pojep je dugo nej domau prišo. Za pau leta se je pa notpostavo. Lepau je gor naravnjeni bio, pa gda je prišo, je s svojimi starišami samo vogrski gučo. Kakoli so oni nej znali vogrski, on je pravo, ka je on slovenski pozabo. Prosili so ga, aj kaj pomaga, tau tü nej, samo se je šeto.

Kak je etak na maudra po dvaura odo, gnauk je gorstaupo na edne grable, stere so naupak bile ta lučane v travo. Grabla so ga pa tak v glavau dunile, ka je začno kričati slovenski: "Sveti Baug! Sto me pa kola?" Etak se je ovado, pa ga je sram

gratalo pred starišami."

No, mojo pitanje je tau to bilau, če bi v našom Porabji takše grable kaj pomogle ali nej?

Marija Svetec iz
Varaša:

"Ge sam s svojo držinov 1952. leta prišla es v Varaš pred več kak 40 lejтами. Ge sam edno slovensko rejč nej pozabila, pa ne pozabim do smrti nej. Moja deca pa moji vnuki to znajo slovenski. Tuj v našoj ulici je dosta Slovencov. Včasik tak kričimo eden drugoma, ka se vse trausi. Po mojom so stariške dosta krivi, kakoli ka je nej bilau leko zdržati našo zavest.

Ka pa baude za nistarni lejt? Baug ne vej. Ge samo telko vej, ka je dobro, da dobivamo novine Porabje. Tau nas traušta, nam je trnok lepau. Dobro, ka gestejo, steri se za tau brigajo.

Grable? Ja, ge sam tak s tejm, ka bi najraj v tistoga, steri pozabi, da je slovenski človek, notvčesno tiste grable. Namé je nigdar nej bilau sram - kakoli so se včasik caunali - da sam Sloven. Stokoli leko kaj napravi za tau, aj mi tuj obranimo naš gezik, ge mo me samo (h)valežna dočas mo živelau."

Julija Takač iz
Sakalauvec:

"Po mojom eden človek, steri se je gdasvejta eden gezik navčo, ga ne more pozabiti. Na priliko morem povedati, da so moja tatica 1927. leta odišli v Meriko. 1980. leta so prvin prišli domau, pa so tak gučali slovenski kak mi.

Zakoj gnes v naši vasnicaj mlajši ne gučijo slovenski, tau je žmetno povedati. Po mojom je dosta (v)zrokov. Dja tak vidim, ka so se naše vasnice raztrgale. Dosta vse je nej več tak, kak gnauksvejta. Med Vaugre se oženijo, odijejo, tam pa več ne gučijo slovenski. Tuj v vesi je tü dosta mejšani držin. Večkrat pa je ranč za nji nika spajšno. Geste, pa so bili tuj v vesi takši Vaugri, steri so se navčili slovenski. Tak je bijo moj mauž, moj šaugor, tak je edna mlada ženska, Makošova Marika, stera se je navčila slovenski. Nad tejn si pa leko premišlavamo. Moji mlajši vsi gučijo slovenski, tisti to, steri so se na Vogrsko oženili. Naš Laci domau pride iz Bajansenya, pa doma slovenski guči. Kakoli sam mejla nemškoga dejdaka, vogrskoga moža, moj najstarejši sin je nej znau vogrski, gda je v šaulo prišo. Gnes je že ovak. Ka pa bau? Ne vej. Telko vej, ka naši vnuki več ne gučijo slovenski.

Grable bi pa tistoma vauščo, šteri zna, pa ne guči."

Laci Ficzeko z
Dolenjoga Senika:

"Zakoj je z našo slovensčino do tejamau prišlo? (V)zrok je najbolje tau. da so granice več kak 40 lejt zaprejte bile. Kak bi pa

leko od generacije do generacije zdržali gezik, da si bio tuj not stisnjeni. Pa nej samo not stisnjeni, liki pred nistarnimi lejтами si mogo zatajiti eške tau tü, če si, baugvari meo kakšo rodbino v Jugoslaviji, pri sausadaj. Kelko preganjanja je bilau. Etak so si pa nistarni stariše mislili, da ne smejo demonstrirati tau, ka so Slovenci. Dosta ji je odišlo na tejm. Na priliko moja šogorca je v Avstriji. Ona lepše guči slovenski kak ge, ki sam rodjeni na Gorenjom Seniki pa živem tuj med Slovenci. Moja žena je nej cejlak Slovenka. Liki strašno rada guči slovenski.

Ka baude tadala? Ge se vupam, ka tau se po baukša. Že dugo, dosta ludi dela na tejm, aj se obrnč. Najbole pošujem tau, če se vse več granic opre, če mo malo več prilike meli do naši priti. Poštujem novine Porabje tü. Sila je velki gospaud. Če se ma splača, eške de takši gučo slovenski, steri se je do tejamau ranč nej zglaslo.

Grable? Tak cenim, ka tuj pa tam bi včasik dobre bile. Samo tau je nej za tau, da bi se vsi povarnavli."

Sanji Labric z
Gorenjoga Senika:

"Ge sam mladi za tau, ka bi leko vejga Baug kaj dosta vedo od toga. Po mojom je tau tak, ka gnes stariše doma z deco ne gučijo slovenski. Kakoli na Gorenjom Seniki eške mladina zna slovenski, morem povedati, ka sploj dosta gučijo med seboj že vogrski tü. Pri nas doma vsi gučijo slovenski, dapa včasik vogrski tü. Ge v tom

tü strašno problemu vidim, da gnes deca v šauli tü ne čuje slovensko rejč, samo da je tista vora. Sploj velka navola je pa, če mladina odide z vesi v poklicne ali kakšekoli šaule. Kakoli je na priliko tam štiri, pet ali več slovenski sošolcov, ne gučimo slovenski, zatok ka se z nas vogrski šaularge vösmejejo. Ranč tak je tü v Varaša tü. Pa nej samo šaularge, liki delavci tü ne volo majo. Vaugri neškejo čiti, če se mi med sebov zgučavamo slovenski.

Ka ge mislim, ka baude za nistarni lejt? Ge se zatok vupam. Da pa morejo biti šaule, more živeti takša organizacija kak Zveza Slovencev. Zakoj? Zatok, ka z njino pomočjav leko slobaudno pojemo, plešamo pa odimo po Sloveniji. V kulturni skupinaj so dobri Slovenci, pa ostnejo tü.

Grable? Dostokrat bi je trbelo. Nistarni zatok tau tü pozabijo, ka znajo. Večkrat bi je trbelo. Tau mislim, simbolično, pa znam, ka vi tü tak mislite."

Etak so mi prpovedali naši ljudje. Ka so oni povedli, je vse istina. Velka naloga je, kak bi leko rešitev - kakoli z malimi stopaji - najšli? Po mojom je najvekša problema naša zavest (öntudat). Zakoj smo mi tak skromni (szerények)? Odgovor je zgodovinski. Porabski Slovenci smo tak bili navčeni, prisiljeni. Zdaj, gda že mamo svoje pravice, zdaj pa že skurok nas nega. Ge tak pravin, ne dajmo se. Bojmo ponosni (büszkék) na tau, da smo Slovenci. Zatoga volo smo leko dobri vogrski državljani tü.

Tau pa, ka nistarni tak pravijo, "vogrski kri gejš, guči vogrski", je nej na mesta. Mi svoj kri pri delamo, kakoli je vogrski.

I. Barber

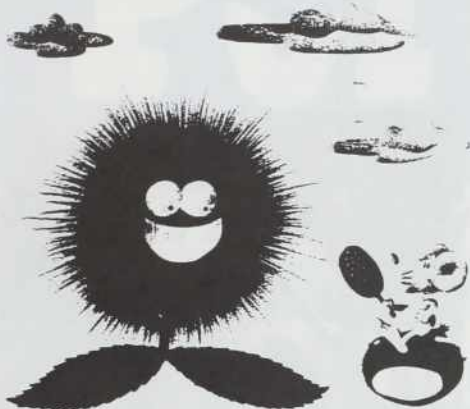
NORI MESC

NOVEMBER

November je ves poln bodic, je kakor ježek, jezni stric.

Te bodice so ježice slastnega kostanja, o katerem Jaka sanja. Zato ježice pošlje k srakoperju, gozdnemu frizerju, da jih ostriže, kot je prav, se bo s kostanjem Jaka posladkal.

(Jaša Zlobec)

SAKAĻOVSKI MALČKI NA SPREHODU

Svetlana Makarovič:

VAŽIČ JEŽ

Nekoč je važič jež našel veliko, ravno prav zrelo hruško, haha. Brž si jo je nataknil na bodice pa jo ubral proti domu, haha.

Srečal je srno. Srna se je poželjivo zagledala v hruško na ježevem hrbtu in poprosila: "Ali lahko samo enkrat ugriznem v tvojo hruško, botrček jež?"

haha."

Žalostna je srna odšla, važič pa jo je ubral naprej po gozdni stezici, haha. Srečala ga je veverica. "Joj, jež, kako lepo hruško imaš, ali lahko samo majčkeno ugriznem vanjo?" je vprašala. "Ne," je rekel jež. "Ta hruška je moja, nesem jo domov. Sam jo bom

jež pa: "Ne. To je moja hruška, sam jo bom pojedel, peške bom ven pljuval, ogrizek pa čez ramo vrgel, haha."

ln jo je ubral naprej. Veter pa je vse to videl in slišal. Razjezil se je, pa skrivaj snel hruško z ježevih bodic in jo zakotalil po bregu navzdol. Spodaj pa so čakali srnica, veverica in zajček. Pograbili so hruško in jo snedli en dva tri, haha. Peške so izpljunili, ogrizek pa čez ramo vrgli, haha.

Jež, važič, je prišel domov. Hoče snesti hruško - hruške ni! Pogleda pod stol, hruške ni. Pogled pod mizo - hruške ni. Grozno se razjezi, pa zakreha: "Kje je moja hruška? Kdo mi jo je ukradel?" Veter prižvižga mimo ježevih vrat, pa reče: "Jaz sem ti jo ukradel. Kaj mi pa moreš, haha!"

U, kako je bil važič jež jezen! Še zdaj grdo gleda. Haha.

pojedel, nikomur nič dal, haha." Veverica je užaljena odšla, jež jo je ubral naprej. Srečal je zajčka.

"Kakšna lepa hruška!" je vprašal zajček, važič

"Ne," je odločno rekel važič jež. "To je moja hruška. To hruško sem sam našel in jo bom tudi sam pojedel. Peške bom pa izpljunil in ogrizek čez ramo vrgel,

Vabimo vas v našo
ZELENO OAZO
TERMALNIH VRELCEV

otroški počitniški klub
tenis, fitness, kolesarjenje
jahanje, panoramski poleti
izleti.....

Popusti za otroke: do 5 let
v skupni sobi s starši:
Gratis!
od 5 - 14 let v skupni sobi s starši:
30 % popusta !

INFORMACIJE IN REZERVACIJE:
telefon: 069/48-106 ali 48-030
telefaks: 069/48-607

BOLEZEN

Naša mala Ana gnes rano etak pravi svoji materi: "Mama, strašno me boli želaudec." Mama pa etak: "O, tau nika posebnoga ne znamenjuje. Tome je samo tau zrok, ka ti je želaudec prazan."

Tak se je zgodilo, gda je naša mala Ana zajtrik pogejla, je že pozabila na bolezen. No, zadvečarki domau pride oča pa se strašno tauži. Pravi, ka ga tak trnok nigdar nej bolejla glava kak gnes. Naša mala Ana je pa včasim kreda z odgovorom pa etak pravi: "O, moj dragi ati, nika ne deje, ka ta tak fejst glava boli. Vejš, zakoj te boli? Zatok, ka je prazna."

GOSLI

Našo malo Juliško etog-nauk njena mati na koncert pela. Juliška je oprvin na takšom mesti. Vidi, ka

**NIKA
ZA SMEJ**

moški pa ženske različne inštrumente majo v rokaj. Gda se je koncert začno, eden moški z goslami stane na srejsda pa igra. Tč, ka gosli ma, neprestanoma igra. Mala Juliška etak pita svojo mater: "Mama, ka té možak ma v rokaj?"

"Dejte, tau so gosli," pravi mama. "Mama, pa gda je skauz zožaga, te mo leko domau šli?"

**BREZ
STANOVANJA**

Gnesden vsakši den čujemo od takši ljudi, steri nej-majo stanovanja (lakás). Etog-nauk je policaj v Somboteli na panaufi tu najšo dva laufara, pa ji pita, gde se ona držita. Te eden etak odgovori: "Gospaud polij, ge nin nej."

Policaj pa zdaj toga drugoga spitava: "Ka pa vi, gospaud?"

Of pa etak: "Muvadva sva sausada."

VAUZA

Naš Peter je že nej oprvin v vauzo prišo. Vsigdar je nika napravo. Etog-nauk je v vauzo prišo dihovnik, pa lepau gučo s Petrom. Tomači ma, ka je nej na dobroj pauti, pa aj Boga moli za baukšo pamat. Najoslednjn ga pa pita: "Peter, ka pa tvoj oča na tau povej, ka si skurok furt v vauza?"

Peter pa etak: "Leko ga pitata. Tuj pri meni v drugoj liuknji sedi."

I. Barber

PORABJE

**ČASOPIS ZVEZE
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM**

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deak Ferenc ut 17.,
p. p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4,
69000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993 se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13. točki tarife 3 zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92).